

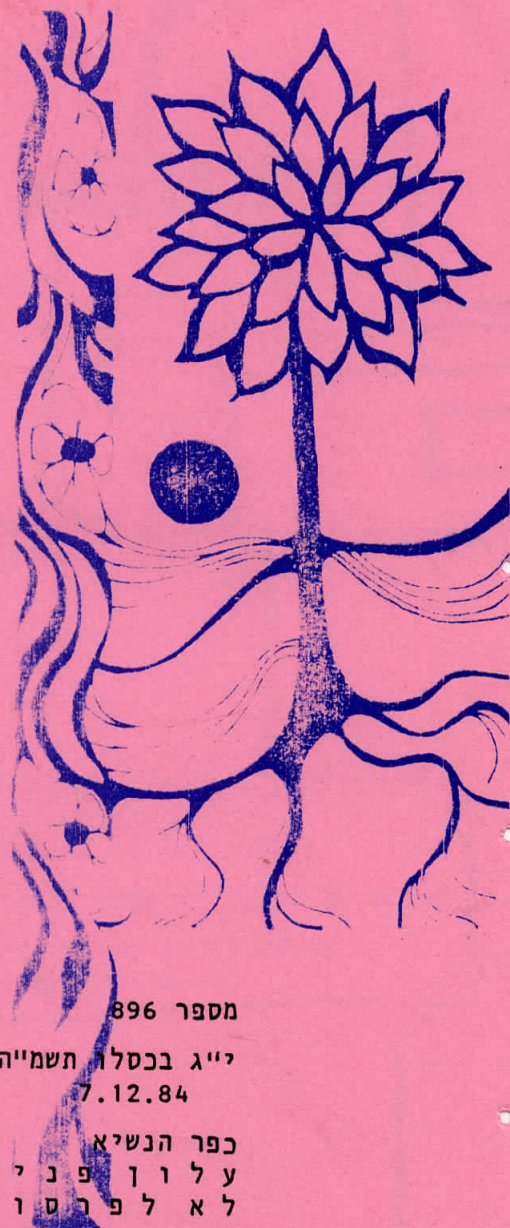
דברי הכפר

דוֹקִיּוֹם בְּחֵלוֹם

לא להכחיד את צמחית הבר הנדירה
קצו של הטיון מוחק עדות מספר הדרכים
העלמותו המסתורית של הדופנין
מאפילה על כל תמונות הזכרון
והסכוי האחרון לחיות בשלום
עם הקוצים העתיקים
לא לעשות מלחמה עם ענקים
להתכסות עשבים רכים
להפנע לפריחה
לחתם כל עונה הסכם חדש,
כל אחד והפונה שלו
על דוֹקִיּוֹם בְּחֵלוֹם.

נתן יונתן

מספר 896

י"ג בכסלו תשמ"ה

7.12.84

כפר הנשיא

עלון פנימי
לא לפרסום

א' - אה - אתי ?

הודעות מהקוסמטיקה

1. נא להביא למילוי קרמים קופסאות רחוצות.
 2. חברה שאינה יכולה לבוא בתור שקבעתי לה, חייבת להודיע לי לפחות יומיים מראש.
 3. ישנן חברות ששוכחות לבוא באופן קבוע ואזי אני נשארת ללא עבודה. זה גם דוחה את התור של שאר החברות שרוצות לבוא. לכן חברה ששוכחת יותר מפעמיים רצופות תחכה מעתה תור שלם לתור הבא שלה.
 4. גם הודעה שמבטלת תור ממש לפני מועדו (חוץ מבמקרה דחוף) אינה מתקבלת על דעתי והחברה תפסיד את תורה.
 5. שעווה - ניתן לקבל בקוסמטיקה קופסאות מלאות. נא להביא לי ריקות.
 6. בחורף השתדלנה לא לבקש בזמן התור שעווה, זה מיותר וגוזל זמן.
 7. בבקשה לא לדפוק על הדלת בזמן שאני מטפלת במישהי, אין לי אפשרות בתנאים שאני עובדת להיענות בזמן העבודה. כל בקשה יכולה להיעשות באמצעות תא הדואר שלי - מספר 105.
- חברה רשאית להיכנס רק כאשר יש לה תור. אנא בואנה לקראתי, ואני אבוא לקראתכן.
- רותי מ.

ריכוז תרבות

אודי וגנר נמצא במילואים עד 20/12.
בענייני תרבות נא לפנות אל
ראובן מ. בתקופה זו.

מה מרכז לית:

עיימ לספק לכם מוצרים זולים יותר, כמו שמפו לסוגיו, מרככי שיער וקרמים למיניהם, חומרי ניקוי ודבש - להבדיל - אנא, חברים, הביאו את כל הבקבוקים והצנצנות פלסטיק (לא בקבוקים של חומרי הדברה!) וצנצנות ריקות מקפה, ריבה וכד'. רק בצורה זו נוכל להמשיך לספק מוצרים כנייל זולים יותר. המלאי של בקבוקים וצנצנות אזל אצלנו.

בתודה מראש
צוות המרכזית

מה נשאל?

עקב יציאתו של מיכאל למילואים פנה אלי אריק לעשות את "מה נשמע?" - וזה מה שנשמע מהשעה 19.00 ועד לשעה 19.30 בחדר-האוכל, יום ג'.

** עדיין יש דג מלוח לארוחת-בוקר - עם בצל (למערכת).

** במשחק הרוגבי בין כפר הנשיא לבין ירושלים סוף סוף יצאנו בניצחון. להבדיל מכדורגל, שבו ניצחון עדיין אין.

** דני פרידלנדר מוסר שלפי המיכסות שהוא מקבל לקטיף אבוקדו, במקרה הטוב הוא יצליח לגמור את הקטיף ביוני.

ועוד מדווח: איתמר מוסר שמתחילים בקרוב לקטוף אשכוליות בכירות (ספטמבר 1985). כינתיים, בפעם הראשונה אחרי 2000 שנה קוטפים בפרדס אשכוליות אדומות ופמוליות. (למעוניינים לבקר: הפרדס נמצא בשטח דרוז ב', כ-1,5 ק"מ מאילת-השחר - אנג'י).

** בצאן: שמעון מוסר שנאגלה שניה של המלטות בדרך. יואל לא היה בחדר-האוכל.

** אפרים מעין מרגיש שהוא חי במחנה עולים. למה? - תשאלו אותו.

** אילנה שמה לב שפירקנו את הלונה-פארק.

** מהמרפאה לא נוכח אף אחד, אז לכל החולים - שתהיו בריאים!

** אלק שוב מחיך, ז.א. שעדנה בדרך הביתה מביה"ח.

** מביה"ס המקומי נמסר ע"י דודו שנושא השנה הוא דימוקרטיה, וזה לא נכון שהוא מסתובב עם שוט בשיעורי הדימוקרטיה.

** מורגש באקונומיה שהיציאה למצרים קרובה. כנראה שאני אפסיד בהתערבות ואביבה גולדברג תצא לטיול זה.

** אהוד המאירי חתם על מיבצע קליק-קלאק מרתק והתחייב לנסוע עם חגורת ביטחון בכל מקום ולא לעבור את המהירות של 90 קמ"ש. משה גרשמן מוסר שזו משימה בלתי אפשרית.

** בלול עדיין יש משלוחי עופות. אני עושה משלוחים מהפריזר לתנור פעמיים בשבוע. מתי יתחילו משלוחי כבשים?

** הנרי בן-יהודה קיבל תפקיד בסרט של התק"ם - נבחר מתוך מועמדים רבים. יש לנו סופר-סטאר.

זה כל מה שהצלחתי לרכז במשך 30 דקות ואם שכחתי משהו - אז יש גם טור של מה שלא נשמע...

שבת שלום
מאנג'י

מצע-טופ

ל י ו ם - ה ו ל ד ת

9.12. פרי פינק
שגיא כץ

10.12. אמרי סולומון
יואב רובינסון

אדוה סינה

11.12. עיינה איתם (נכדה של ארנברג)

ל י ו ם - נ י ש ו א י ן

10.12. חנה ודוד פרנקלין

11.12. דיאן וגירי ניימרק

15.12. ענת ודוד ארנברג

12.12. ג'וני טנא

גילה מדר

אביטל נאי

איתי בן-זאב

13.12. אפרים מעין

דני סמברג

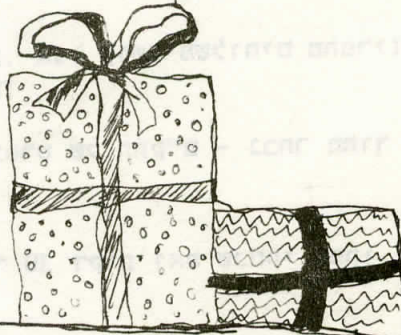
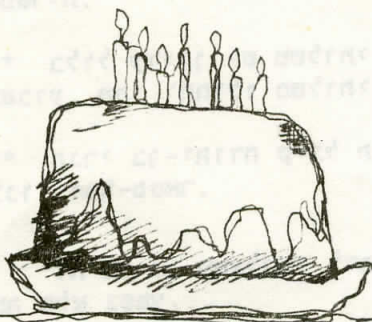
15.12. איתמר עדר

טומי עמית

תאיר כהנא (נכדה של כהן)

ל ה ו ל ד ת ה ב ת - ה נ כ ד ה

לסואלן ועמי בן-צבי
לשוש ולזמי
ולכל המשפחה

פינת הסרט השבועי

שם הסרט 48 שעות - 48 HOURS

בימוי: ואלטר היל

עם: ניק נולט, אדי מורפי, אנט או'טול

ציון: 8 בסולם פלמה

מי שאוהב קולנוע משובח לא יחמיץ את הסרט, הנחשב לסרט הפעולה הטוב ביותר של השנים האחרונות.

מה שמפתיע בסרט הוא שלאחר פתיחה אלימה מחליף הסרט את עורו והופך להיות קומדיה משעשעת על יחסים מיוחדים במינם בין שוטר לבן ומטופש לבין פושע כושי ממולח. הם נעשים ידידים בעל כורחם.

אתה יושב מרותק, לא רק מהיחסים המתפתחים ביניהם, אלא גם משום שלא ברור לך, איך יצליחו שני חסרי ישע אלה למגר את הרשעים. בקיצור, סרט שהוא תענוג קול-נועי קולח ומרתק. אל תחמיצו את הסרט הזה!

נ.ב. מי שאוהב מירדפי מכוניות בסן-פרנציסקו, יגיע ויתפוס מקום מקרוב. טוב גם לנהגים מתחילים. ואל תשכחו לחגור חגורות בטיחות.

קליק-קלאק

לכל מרחק

.....ס'רונות.....

הכול נראה עויין, הכול צבאי בעל ריח חדש, לא מוכר, דוחה: תערובת של ליזול, שמן רובים, שתן וסיגריות. האדמה, בכל בסיס צבאי שתמצא, היא חשופה, נוקשה, ספוגה במקומות רבים בסולר. המיכנים המתפוררים, מסויידים עשרות שכבות מתקלפות. הנשק משומן ותמיד מחליד. החגור דוקר ומתנדנד. כולם נראים כמו בתחרות צ'יקמוק: מוכתמים, מאובקים (או מכוסים בוך), מיוזעים. מסכנים כאלו.

המדריכים - כולם שמוקים אכזריים, קשוחים. הקצינים אלוקים כתמיד, מרוח-קים, צוננים, לפעמים מחייכים - איך אפשר להישאר אדיש מול כאלו "אהבלים".

באימונים מפחידים - הרעש, הלחץ, הצעקות והפקודות. האוזניים האטומות מכוד-דות קימעה. נותנות אפשרות להיזכר במישהו אהוב - בזמן תפיסת מחסות. המסעות - מעוררי סיוטים. לפני מסע כולם מדוכאים, שפופים, מנסים לישון כמה שיותר. והא-סון הוא להתעורר - ולהבין היכן אתה נמצא.

תמיד נמצא הפחד של כישלון. אינך בטוח אם אתה מסוגל. אתה מפתח סגנון חשיבה של טורקי-טורקי, ומסיים כל אתגר בחיוך או בבכי.

שעות בין-הערביים הן רצחניות תמיד. משום מה, כשהוורוד שולט בשמים, אתה נזכר בכורסה, וקפה, ותנור, ואהובה, והמחנק עולה בגרוןך, מטפס אל עיניך.

לראשונה בחיילך, אתה לומד, בראותך איך התבגרת שנים תוך מספר חודשים, את העוצמה והשכר שבקושי האמיתי.

(נקרא במסיבת המשתחררים והמתגייסים)

ביתנו לבין עצמנו

האסיפה, שיחת הקיבוץ, היתה במשך הרבה שנים גולת הכותרת של הדימוקרטיות בקיבוץ. בפורום זה מצאו כל חבר וחברה כלי המאפשר להם להביע את רחשי ליבם ודיעותיהם על ענייני חברתם הקיבוצית, על כל היבטיהם. האסיפה היתה הזרוע המחוקקת וגם הערכאה העליונה ביותר של המשפט הקיבוצי, ואילו למזכירות ולוועדת המשק הוענק תפקיד הביצוע של החלטותיה: מהצעות לקנות כלים חקלאיים ועד לאילוף פלוני למלא תפקיד בחברה או מחוץ לקיבוץ בעל-כורחו; מבקשת חבר לשחק בקבוצת כדורגל מחוץ לקיבוץ ועד להשמעת טענות הנרגשת של חברה אלמונית שסדרן העבודה מפלה אותה בזדון.

(בינינו לבין עצמנו - המשך)

- יש הערות-ביניים שלא תמיד מצחיקות ורק מוציאות את זה שיש לו רשות הדיבור מקו המחשבה.
- יש יושבי-ראש שהורסים את האסיפה בהערות מיותרות, בהסברים לא נחוצים ובמשיכת ההחלטות לכיוון הרצוי להם.
- מוסדות המשק והאחראים לתפקידים שונים מזלזלים בהחלטות קודמות בזה שמתעל-מים מהן או עוקפים אותן באמתלות מתוחכמות או מנסים להגניב שינוי דרך דיון שלא הוכן מראש.
- יש חוסר סובלנות. לפעמים נראה שכמו בסיפור של ג'ורג' אורוול "חיות החיות" "כל החברים שווים, אבל יש שווים יותר". מה הטעם שמישהו מן השורה ידבר, כאשר לדברי אחד מגדולי הדור יקשיבו, אפילו אם ישמיע שטויות?

ועוד בעניין הדימוקרטיה

קם חבר וטוען שהלך וביקש את התערבות מוסדות התק"ם, מפני שנסינו לימד אותו שלא ימצא אוזן קשבת בקיבוץ לערעור. ומוסדות הקיבוץ והאחראים לסדר הציבורי מטיחים כלפיו "לא כן היה. אין סתימת פיות ויש נכונות לשמוע ומותר ללכת לתנועה רק כאשר כלו כל הקיצים". יכול להיות שהצדק עם שני הצדדים, כי יתכן שהמנגנון הקיבוצי הדימוקרטי משומן היטב ופועל כהלכה, ובכל זאת - ואין זה משנה, אם הבעיה היא פסיכולוגית-מדומה או אמיתית ומושתתת על נסיון העבר - מרגיש חבר שאולי לא ישמעו ולדבריו לא יקשיבו. מה הפיתרון?

מהי החלטה אנטי-קיבוצית? אמר מי שאמר: "כל החלטה שקיבוץ מחליט היא החלטה קיבוצית". ואילו אני מנסה לתקן "לא כל ההחלטות שהקומוניזם ומנהיגיו החליטו יקדמו את הקומוניזם האמיתי. יכול להיות שחברה מסוימת תחליט על כיוון שיביא להריסת אותה חברה, קל וחומר כשמדובר בדברים עקרוניים".

אנחנו חיים בתקופה של ספק. קמים ושואלים: "הסוציאליזם האמיתי מהו ואיפה הוא קיים?" "הציונות האמיתית - מי אומר שהיא עוד קיימת?" "ההיבן הקיבוצי, מי ימצא את מקום קבורתו?" ועוד ועוד.

תפקידים בדרך

ההודעה המשמחת מוועדת כוח-האדם, שמעתה לא רק שיהיה אקונום ואחראי לחדר-האוכל, אלא גם רכז אגף התזונה (או משהו מעין זה) מרמזת, שאנחנו, חברי כפר הנשיא, עומדים על סף עידן חדש של ריבוי תפקידים שאין לזלזל בחשיבותם.

כדי להקל על תפקידה המסובך של ועדת כוח-האדם, הבאנו עוד כמה אפשרויות לתפקידים חיוניים:

אחראי לאגף הניקוי והטיאטוא (לא סתם מתנדבת!!)

אחראי להפרדה בין כלבים נושכים וילדים בוכים.

שומר אמבולנס (שלא יקחו אותו מהמקום שממנו לא זז כמעט חצי שנה).

רכז הבוטקות (קיבלנו בקשה ממרכז הבוטקות הישראלי לקלוט כמה בוטקות אינ-דונזיות).

פותח דלתות לאח"מים.

רכז כלכלי ויועץ לאלה שלא גומרים את החודש. (חברים מתבקשים להציע משרות חיוניות נוספות - כן ירבו).

צעיר וקשיש

"הנך זקן, סבא ויליאם", אומר הצעיר, "ושיער כסוף על ראשך. הסבר נא לי,

איך יתכן שלך סכומים עצומים ולי ילדים שרוצים צעצועים?"

◀ (מתוך "הקיבוץ בעד המראה")

(בלינינו לבין עצמנו - סוף)

מי יתן לזקן כבוד בשנות גבורתו? האם הכבוד יינתן לו, כי לא קיבל תוספות תקציב בגין גיל או שנות חברות? האם יצדיעו לו בני הדור החדש, שלא ידעו שוו-יון מהו, כי הוא גר עדיין ב-54 מ"ר (נטו-ברוטו; אלק ועייש) וויתר על שיפוצים? האם יכבדוהו בגלל דברי חוכמה שהוא משמיע באסיפה? אולי הכבוד מגיע לכל הראוי לו?!

תן דעתך על מינהג חדש

יש תופעה של אלה שלא מוותרים על תוכנית טלביזיה, אבל באים לאסיפה כדי להצביע. זו השתתפות וזכות. אבל איך ידעו מתי להופיע? צריכים להתקין פעמון אזעקה בחדרי מי שכך רוצים לנהוג. רשימה למבקשי פעמונים על לוח התרבות.

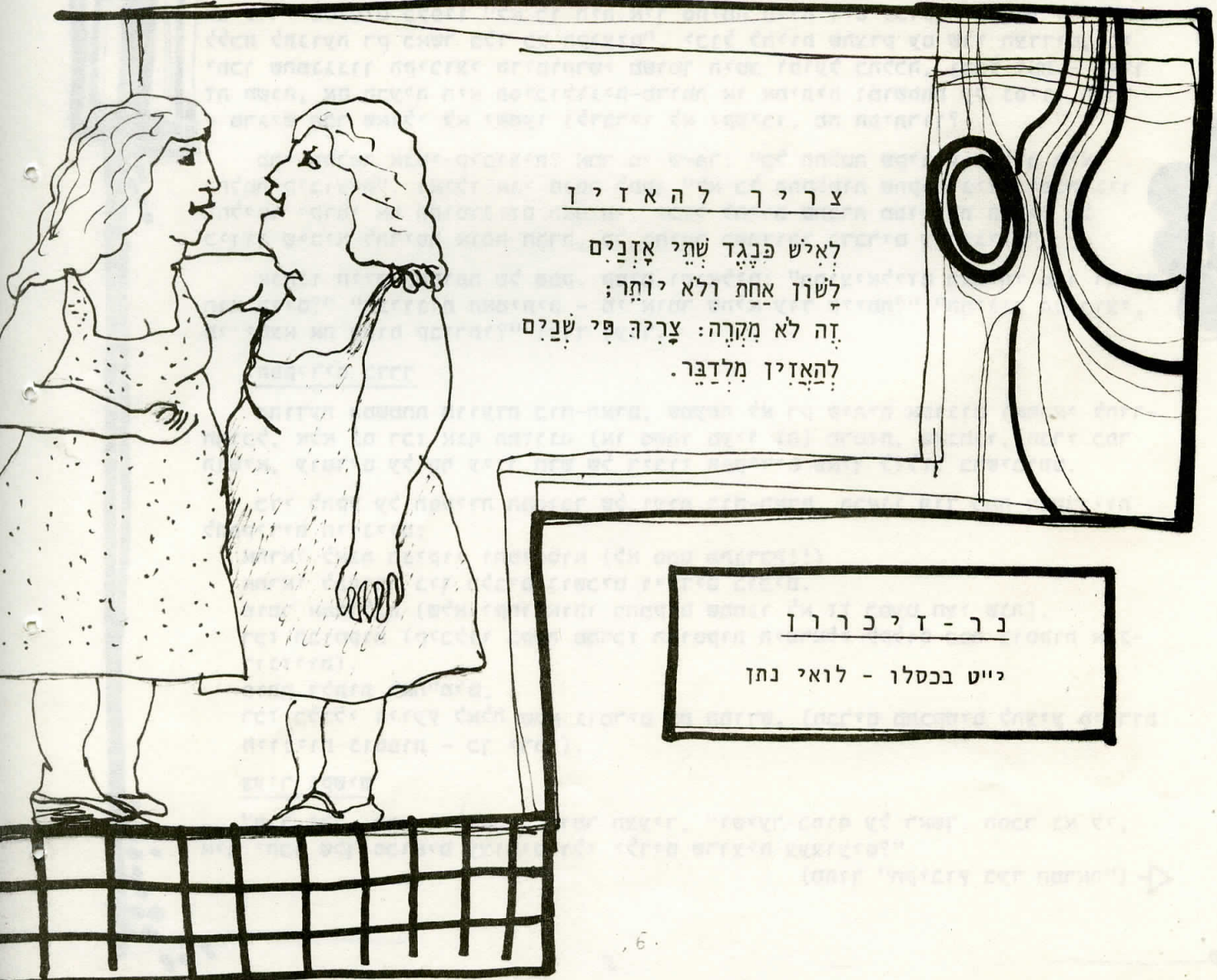
א ר י ק

צ ר י ר ל ה א ז י ו

לאיש פנגד שתי אֲזָנִים
לשון אחת ולא יותר;
זה לא מקרה: צריה פי שנים
להאזין מלדבר.

נ ר - ז י כ ר ו ו

ייט בכסלו - לואי נתן

צוה ולצת חברה

מישיבה ביום ג' 27.11.84

נכחו: רחל, טוטסי, חנה, שוש, שריטה, אלק, ג'וני

1. מתנות לנכדים מחוץ לקיבוץ

בתיה ריינס ביקשה לחדש את הפעולה, שבה עסקה עד לפני שנתיים. הוועדה הטילה על בתיה את האחריות למפעל וקבעה את היקפו, דהיינו מתנה מדי שנה עד גיל בר-מצווה וכן מתנות מיוחדות ללידות ולבר-מצווה.

בזה פונה ועדת החברה לחברות/חברים אשר מעוניינים ליטול חלק במיבצע הזה, לעזור פעם בשנה להכין חבילות לנכדים. מי שמוכן להתנדב מתבקש להודיע לג'וני בהקדם.

2. תוכנית השקעות תשמ"ה

הוכנה הצעת תוכנית השקעות, שתוגש לאישור המוסדות.

3. ועדת יחידים

חנה מסרה דו"ח על פעולת ועדת היחידים.

רשם: ג'וני

נסיגה של חנוכה

אנחנו מתכננים ביקור מאורגן אצל "ילדינו" בבי"ח אלי"ן בקרית היובל, ירושלים, כמשך השבוע של חנוכה. נביא להם מתוצרת שני החוגים העמלים בשבועות האחרונים, להכין צע-צועי בד ועץ.

מועד הנסיעה - יום ג', 25 בדצמבר (נר שביעי). נצא בערך ב-7.00 בבוקר ונחזור בשעות הערב.

כל המעוניינים יירשמו נא ברשימה התלויה ליד המזכירות.

ג'וליה ואנגה

עני חנוכה - ני תאיכה

להלן מכתב ממשפחת וולווסקי - ארי, מילה ובתם קרילה בת ה-16 - שהגיע לפני שבוע. וקודם כל תיאור קצר:

ארי היה אחד הפעילים במוסקבה בשנות השבעים. היה מורה לעברית ואישיות בולטת בחוגי הסירובניקים, שאליהם הצטרף ב-1973. המשפחה סבלה פעמים רבות מחיפושים בדירתם ומהחרמת ספרים וחומר בעברית ועל יהדות. ההטרדות היו כה רבות שקרילה נשלחה לגור עם סבתה מחוץ לעיר.

בשמחת תורה 1979, עלה ארי על גג נמוך ע"י בית הכנסת ברחוב ארקפובה, ולעיני אנשי הק.ג.ב., שעמדו ממול, ניהל שירה בציבור של אלפי יהודים צעירים ומבוגרים. ב-1980 הוגלו ארי ומילה לגורקי ושם הם חיים ומחכים לעתיד טוב יותר.

במצבם הקשה פנה ארי ללימוד המקורות, היה לדתי ולשומר כשרות, דבר שהיקשה מאוד על חייהם במקום נידח זה.

במכתב זה הוא מתאר חלק ממצבו. על יתר הדברים הקורים לו תוכלו לקרוא במשך חג החנוכה.

ט' חשוון תשמ"ה

ב"ה

למיכאל ורינה יקרים שלום וברכה

תודה רבה בעד המכתבים המעניינים שקיבלתי מכם בחודשים האלה (ארבעה מכתבים). אלא אני עצמי עיכבתי בתשובתי בגלל כמה סיבות והעיקרית ביניהן שהייתי עסוק מאוד בהלכות שחיטה (בתחום תאורתי וגם בתחום מעשי) והנה בעזרת ד' הצלחתי לקבל רשיון לשחוט עופות. ועתה אני מספק את משפחתי בבשר עופות ועוד כמה זקנים בעיר שלנו פונים אלי ואני בשמחה שוחט בשבילם. אלא תהליך של לימוד היה בשבילי קשה, במיוחד שאני כאן למדתי הכל בעצמי (רק לעתים רחוקות הייתי מצליח לבקר בעיר אחרת, כדי להיעזר ע"י יודעי דבר). הקושי בלימוד תאורתי היה בעיקר בתחום שפה (ארמית) וגם מונחים אחרים, וכמובן מקצוע עצמו. כי בעלי-חיים כל כך רחוקים ממני ומקצועות כמו ביאולוגיה, אנטומיה גם כן אינן מוכרות (אינם מוכרים) לי. הייתי אפילו (צריך) ללמוד דברים ברוסית (חלקי גוף, עקרוני (עקרונות) פעולה שלהם וכו'), כי אין לי אף איש שהיה יכול להראות את הדברים ולהסביר. בכל זאת הצלחתי (כמובן בעזרת החכמים כאן ברוסיה) להגיע למצב שעכשיו אני יכול להתקדם אפילו לבדי. חוץ מזה אני לומד עוד כמה דברים (לפי תוכנית ללמוד כל ספרי תנ"ך עם פירושים עיקריים ונוסף לזה אני תמיד לומד איזשהו מאמר של הרב קוק זצ"ל). ועכשיו אני לומד ספר יחזקאל עם פירושי מלבי"ם ורד"ק וכמובן רש"י ומאמר המעניין מאוד של הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל "אורות תחיה". מעניין הדבר שבשני הספרים האלה אני מוצא בכל שורה רעיונות אשר כל כך חשובות (חשובים) לימינו אנו וגם דווקא בשבילנו כאן בגלות המרה הזאת. לפעמים נדמה לי שגם הנביא יחזקאל וגם הרב קוק פונים ישר אלינו היום, עכשיו.

ועוד דבר חשוב אני לומד מן הדברים אשר (אני) קורא: הם מזהירים לנו (אותנו) מן הטעויות אשר לפעמים בעבר הביאו (את) עם ישראל לשפל ולרדיפה ואפילו להשמדה ואף על פי (כך) אנחנו חוזרים לטעויות האלה גם היום. ומצד אחד הם מראים לנו את הדרך לגאולתנו, אלא למעשה בני ישראל בקושי רב פונה (פונים) אפילו לשמוע את דבריהם (איני אומר על בחירת הדרך הזאת). וזה ממש חידה נצחית. כי לפי דעתי - אנחנו עם אחד בעולם שיש לנו תורת חיים נצחיים

(נר חנוכה - המשך)

שרק אנחנו זכינו לנביאים אמיתיים, אשר האשימו את בני עמנו בגלל התנהגות
הלא נכונה והראו לנו את הדרך הנכונה ואנחנו מסרבים לקבל את הדברים האלה
ופונים לטאוריות (תיאוריות) שונות ומשונות אשר בעיקרון אינן אמיתיים (אמי-
תיות) ומה רע יותר - זרנו לנו ומזיקות לנו ובכל זאת (ה)ניצוץ החיצוני שלהן
קוסם את (ל)רבים מבני עמנו וכתוצאה - הזנחה של המסורת שלנו, תורה שלנו וב-
סופו של דבר עזיבה של (ה)עם שלנו והיעלמות מעל פני האדמה.

לדאבוני הרב התמונה הזאת קיימת גם כאן, גם בארץ וגם בעולם המערבי. כמו-
כן לא רק כאן ברוסיה (ה)חיים שלנו (יהודים) בוערים, אלא גם בארץ (ה)חיים
אינם שקטים: סכנות לבחירות, בחירות עצמן ומצב אחרי הבחירות, וכמובן התפר-
צויות שונות בחיי (ה)חברה (ה)ישראלית. אני רואה בדברים האלה תהליך טבעי
של תחית העם ישראל על אדמת ארצנו הקדושה. כי עכשיו מתפרצים (מתפרצות) כמה
נפוחיות (בעיות?) בחיי חברה ישראלית אשר בשנים הקודמות לא התעסקו (או בזדון
או בחוסר כוח או בחוסר זמן) בהמצאת פיתרון: יחסים בין עדות שונות, יחסים
בין דתיים וחילוניים, יחס למקומות הקדושים, לשטחי ארץ-ישראל, יחס לעולם
החיצוני וכו'. ... יש להבין, לנו ולכל עם ישראל, שאין מנוס מלמצוא פתרונות
לבעיות האלה. כי הם עיקריים לקיימנו כעם ישראל, ולא בעיות כלכליות ובטחו-
ניות במובן המקובל בעולם "הגדול" וה"נאור".

ידידים יקרים! ממכתבים שלכם אנחנו מקבלים מידע רב גם על חיים שלכם וגם
על חיי קיבוץ שלכם, וזה חשוב מאוד בשבילנו. אנחנו מחכים למכתבים הבאים
שלכם, שבהם תספרו לנו איך מתקדמת בניית המפעל אשר מיכאל מתעסק באירגונו,
איך מתקדמים לימודיך, רינה, בבית-הספר, וכמובן מעניין לנו האם אתה, מיכאל,
ממשיך להלחין מוסיקה וקצת על צד חיים אלה. וכמובן מעניין מאוד בשבילנו לקבל
תמונות של הקיבוץ שלכם וכמה מעבודות שלך, רינה.

אנחנו ברוך ד' בקו הבריאות בעזרת ד' ממשיכים בדרך אשר בחרנו כבר לפני
יותר מאחת-עשרה שנים. בברכת שנה טובה ומוצלחת שלכם באהבה

ארי

מילה וקירה מצטרפות לברכותי

=====

החוג לשיפור הלשון העברית

שפתיחתו נדחתה עד כה, יתכנס לפגישה ראשונה
ביום ב', 10.12 בשעה 17.00 בכיתת 'מירוס'.

מוזמנים כל המעוניינים שנרשמו בזמנו או שרוצים
להצטרף. בפגישה הראשונה נקבע את היום והשעה
לפגישות הקבועות של החוג וננסה לברר את כיוון
פעילותו.

רוח גלעדי

כִּיתָה אַמְרִיקָאית - פֶּן אִזְ אַז

...בחרתי לשתף אתכם בחוויה שהשאירה עלי רושם רב. הסיפור מתחיל ב"היה" באחת מפעילויות תל"ם; יצאנו, אנוכי עבדכם הנאמן וחברי למשרד, לבקר ולשוחח עם נוער מלוס-אנג'לס, ששהה בביה"ס החקלאי בפרדס חנה בתוכנית תי-כון. פינה קצת נידחת (כמו בכל סיפורי האגדות), והאמינו לי, איך לי מושג איך נוער מלוס-אנג'לס מחזיק מעמד במקום מעין זה - אך זוהי עובדה.

תוך נסיעה מחלבטים, כמה אנחנו כבר יכולים לתרום, מה אפשר לומר שעוד לא נאמר מבלי להישמע בנאלי, ועוד עכשיו, כשהמציאות הישראלית לא הכי מעודדת.

מגיעים לחדר-האוכל, ההמולה חוגגת. לאף אחד עוד לא ברור, מה זה תל"ם, מי הם ומי בכלל שלח אותם? לכאורה הכול היה אמור להיות מאורגן, אך דבר אחד היה די ברור, פחדו להציג לפנינו את הנוער, בחרו להציג רק את ה"נבח-רים", הילדים הטובים. מדוע?? חשד קל עלה בי משיחה צדדית עם אחד הילדים, שלא מן ה"ילדים הטובים", שעבר ב-15 שנותיו 12 בתי-ספר. בעצם רצו להציג בפנינו את ה"שמנת". לאחר חצי שעה הבעיה פתרה את עצמה והתאספו 20 החבר'ה של הקבוצה והתחלנו לשוחח - לא הרצאות ולא שטיפות-מוח.

תוך 10 דקות הקשר נקשר, הם התחילו לדבר על עבר של הורים שהכריחו אותם לנסוע לישראל נגד רצונם, על אי-יכולתם להסתגל בחו"ל מבחינה חברתית ומשפחתית ועוד כהנה וכהנה. הכי מרשים היה הגיבוש הקיים בחבר'ה והכבוד ההדדי השורר ביניהם. הם הביעו יחס אוהב ואוהד כלפי ישראל ואמרו, שעבורם תוכנית זו בפרדס חנה היה הדבר הטוב ביותר שקרה להם והתגלית המשמעותית בחייהם. אני ממש לא האמנתי - אף לא תלונה אחת על התוכנית או הסביבה, רק שבחים, ומוטיבציה להעביר את המסר של ישראל ושל התוכנית. פשוט, ישבנו וניפחנו את כרסינו מנחת, כל-כך הרבה אמונה ואהבת ארץ-ישראל - היום זה יפה ונדיר.

כעבור שתיים יצאנו חזרה לירושלים עם הרגשה של התרוממות-רוח והתרגשות. זו היתה חוויה לא נורמלית, לראות היום את הנוער הזה שרק לפני שישה חודשים הסתובב בלוס-אנג'לס בסגנון ה"פאנק", דלוק על סמים ומח משיע-מום. אז, רבותי, תוכנית מסוג זה, שהיא נסיון ראשון של עליית-הנוער, לא רק מציל את הנוער הזה מריקבון חברתי, אלא מקרב אותו לישראל ומכניס בו את המוטיבציה לפעול למען ישראל, כשיחזור לחו"ל.

אישיית יצאתי משם יותר מחוזק ממחזק ולא נותר לי אלא להרהר, האם גם אנו יכולים לתרום מעט למען מטרה זו?

נ.ב. מאמר זה נכתב לפני כשנה תחת כותרת שונה וללא קשר לנושא הכיתה האמריקאית. בכל זאת ראיתי לנכון להביאו שוב בפני החברים דווקא עכשיו, כאשר נושא אימוץ כיתה מעין זו בכפר הנשיא הינו על הפרק. הרגשתי שהדברים הכתובים לעיל מדברים בעד עצמם.

תקוותי שבקרוב גם אנו נהיה חלק מהמפעל הציוני-חינוכי זה. עלי לציין, שבניגוד לנוער ש"עלית הנוער" מטפלת בו, החבר'ה של הכיתה האמריקאית עוברים סלקציה קפדנית בעודם באר"ב ואיכות הקבוצה גבוהה.

יניב בן-יהודה

נכחו: יעל ש', מכאל ד', יצחק ע', ישראל א', דודו פ', ג'וני פ', עפרה מ', גדי ע'
נעדרו: שוש ס'.

1. נציגים למועצת התק"ם שתתקיים בחנוכה בענין מקורות חוץ ורכוש פרטי. נבחרו:
ג'ו ר' וג'וני פ'.

2. בקשת ג'רמי ומוירה לצאת לשנת חופש (מוזמנים: ג'רמי ומוירה)
המשפחה גוללה את אשר עבר עליה בחדשים האחרונים: רצון לעזוב, השארות למספר חדשים
על סמך בקשת הקבוץ, שנוי בהרגשה ובעקבות זאת שנוי בבקשה. ברצונם לצאת לדרום אפריקה
ולגור שם בחווה קרוב לפרוטוריה. המזכירות קבלה את הבקשה. מוירה תצא ב- 19.12 וג'רמי
יצא זמן קצר אחריה, מיד לאחר שיקבל את הויזה. הם ויתרו על זכותם לחזור לדירתם
הנוכחית, כשיחזרו יגורו בפרויקט החדש שיבנה.

3. ענייני הורים (מוזמן: רוי א')
א. ג'רי נ'. מבקש להביא את אמו בשנה הקרובה.
ב. ג'ים וו' בקש להביא לכאן את חברתו רחל, הגרה כרגע בתור הורה בקבוץ של בנה -
כפר החורש.
ג. פנינה ג' מבקשת להביא את הוריה בגלל מחלת אביה. (מוזמנת: פנינה ג')
שלושת הבקשות נתקבלו תוך הדגשה, שיש לגשת במהירות לקביעת תקן חדש להורים ע"י
תת-ועדה של המזכירות ונציגי ועדת ההורים. תקן זה יחייב למפרע את ההורים שהתקבלו
בזמן האחרון. שלושת הבקשות תובאנה לאישור האסיפה.

4. הכתה האמריקאית (מוזמן: שלמה בכר)
שלמה בכר ממדור חברות הנוער בתק"ם. הביא בפנינו את ענין הקמת פינת נוער
לכתה אמריקאית, נושא שהוסכם עליו בכ' הנשיא עקרונית לפני מספר שנים.
לאור אי הבהירות בענייני ארגון, הוטל על ג'וני פ' לברר את הדבר.
השלב השני יהיה יתר הבהרה בסידורים הכספיים הנדרשים.

5. תוספת חדר למשפ' גולדברג
הוזמן חדר מתועש ע"פ החלטת ועדת חברה, מבלי לתאם זאת עם ועדת המשק.
הוחלט להמשיך בפעולה תוך נסיון לשכץ את ההוצאה בהשקעה בלתי מנוצלת של ועדת
החברה.

רשמה: יעל ש'

נכחו: מכאל ד', יעל ש', הרי ל', יאיר ד', אורי א', גדי ע', מיכאל כ', נתן ב',
ינקל מ', ברוך כ'.
נעדרו: רימונד ג'.

1. עתיד מפעל הבונים לאחר יציאת מח' הפיטינגים (מוזמן: בני ג')

בטרם הישיבה קיים מרכז המשק מספר ברורים עם בני ג' ומיכאל כ' על מודל להגדלת ייצור ומכירה במחלקת הברזים. לדברי בני, גדל השיווק בתש"ד 3.5 מליון \$ לעומת 2.5 מליון \$ בתש"ג. לקראת העתיד קיימת אפשרות להגדיל את הייצור לשיווק בארץ וליצוא. לשם כך יש צורך בחיזוק התשתית במח' העיבוד. לדעת בני, אנו לא יעילים מספיק. למרות העובדה שיש בידנו ציוד משוכלל ביותר, כשעלות כל מחרטה בסביבות \$ 150,000, הניצולת שלהן מינימלית, במסגרת משמרת אחת בלבד. כיום עובדים במחלקה זו רק 3 חברים, כדי לנצל את המיכון הקיים, יש הכרח להוסיף 4 עד 5 עובדים לפחות. אם לא יעשה כך נאלץ להביא את הנושא לאסיפה, כדי להחליט: האם יש ברצוננו לשנות החלטת האסיפה בדבר עבודה שכירה, או להוריד את רמת החיים.

יצוא ברזים - חל שיפור משמעותי במכירת הברזים שלנו בארה"ב ויש תקווה שנוכל אף להגדילו. יחד עם זאת רצוי להגביר פעילותנו גם בארצות אחרות. סה"כ אם נגביר כוח האדם במחלקה הן בייצור ושיווק בארץ והן בפעילות אגרסיבית יותר ביצוא, נוכל להגיע למחלקה שתייצר בשווי של 5 מליון \$ לפחות. מחלקת אלומיניום - קיימת אפשרות לתגבר את הייצור לשיווק במחלקה. לכך יש צורך ב- 40 עובדים לפחות. כיום עובדים במחלקה בין 24 ל- 22 חברים, חלקם בדרוג גיל ורק מעטים בלבד עובדים בייצור ישיר. אם נרצה לפתח את המחלקה באופן רציני לא יהיה מנוס מלהוסיף כוח אדם מהמשק או עובדים שכירים. האלטרנטיבה האחרת - סגירת המחלקה וחיפוש קו ייצור שונה.

יש להתחשב בעובדה, כי המפעל החדש אמור להתחיל לפעול לקראת סוף השנה ומחלקת הפיטינגים התורמת תרומה נכבדה לא תהיה קיימת יותר. אם ברצוננו להמשיך ברמת החיים הקיימת עלינו להגיע למסקנות מרחיקות לכת, או לארגן את שתי המחלקות הקיימות לניצולת המקסימלית, כדי לחזור לרווחיות שהייתה יחד עם הפיטינגים. הדיון בישיבה התמקד בשלוש אלטרנטיבות עקריות:

א. תגבור המחלקה ע"י חברים. ב. העברה לעבודה שכירה. ג. ירידה ברמת החיים כתוצאה מחוסר רווחיות.

2. השכרת 2 קווי-נוע לחולה (מוזמנים: ברוס, אמנון, יופי, רוי)

כיום מושקים 600 דונם בחולה בשיטת טפטוף וכל היתר בהמטרה. ביח"ר "אומן" בק' חצור הציע לנו השכרת 2 קווי-נוע היכולים להשקות כ- 950 דונם בחולה, שטח שעד כה הושקה בהמטרה. בהתחשב בעובדה שיבולי הכותנה בחולה מראים יכול של כ- 100 ד' פחות מהכותנה בבית, החליטה וועדת המשק על הקטנת גודל השטח בחולה לטובת דו-גידול - חיטה + תירס מתוך לשנת תשמ"ה. לכן הוחלט לשכור את שני קווי-הנוע כנסיון לדו-גידול ולכותנה בחולה. סה"כ תוכנית הזריעה בחולה: 1200 ד' כותנה, 480 דו-גידול (חיטה + תירס מתוך) וכ- 1150 דונם בוטנים.

3. אישור בניה מוועדת החריגים של התק"ם

עקב מדיניות של מעקב צמוד אחר ההשקעות בכל משקי התק"ם, נאלצנו לנמק את סיבות הצורך בביצוע ההשקעות, כדי לקבל אישור מוועדת החריגים של התק"ם. וועדה זו אשרה הפעלת בנית מרכז השרותים ו- 24 יחידות דיור. יתר ההשקעות תאושרנה רק לאחר הגשת חומר על הביצוע בשנת תשמ"ד ותוכנית תשמ"ה. עקב זאת, התחלנו בבנית מרכז השרותים ויחידות השיכון מחכות להכרעה הסופית של האסיפה.

לחברים, שמים

באספה למדון בן-של "נסיון מילד" דריוני אהלים
אם ההצעות והתקוות הבאים.
אז

מסמך מס' (5)

לא התייך עוד "נסיון מילד" אלא במקום ש
מקרה משפחה. המצביות (אז מ ורדה מלמדה)
הוא עם מקרה האם אלא לאחר נסיון מילד
מאריך למו מלמדי מקרה משפחה. המצביות הוא
הוא להקצב לאחר (א) אלא ומו העבודה הדרושים לנסיון
המילד (ב) אלא המחון המילד הדרוש - אז מקו-
הם בהאם לנסיון ופי שכן נראות למצביות.
סוף זה ואלא לזיון מאופס עוד 5 שנים לאור הנסיון
הנולד לעצמא ומה הקצב לנסיון ליהיה במקל שלש השנה.
ההקצב למצביות הוא עזרן והאנה מקצב המצביות.

שני מס' (8)

... הפעולת הקדן המילד וטפול במקום אחר
מנהיגי המצביות (אז מ ורדה מלמדה)

NOVEMBER 1984

NEW BOOKS IN THE LIBRARY

HAPPY BIRTHDAY

- 9.12 Peri Fink
Sagi Katz (grandson Cohen)
- 10.12 Imri Solomon
Yoav Robinson
Advah Cina
- 11.12 Ayanah Eitam (granddaughter Erenberg)
- 12.12 Johnny Tene
Joy Mader
Avital Ney
Itai Ben-Zeev
- 13.12 Efrayim Ma'ayan
Danny Samberg
- 15.12 Itamar Eder
Tommy Amit
Ta'ir Cahane

HAPPY ANNIVERSARY

- 10.12 Chana & David Franklin
- 11.12 Diane & Jerry Neimark
- 15.12 Anat & David Erenberg

#####

NEWS OF THE WEEK

* First of all a speedy recovery to all who have been or are in Safad Hospital this week. Edna, who should be home by the time you read this, and Harry Bilgory whom we are hoping to see home very soon.*

* Tzila and Victor's baby is doing fine after the Brit. *

#####

* Hilda and Harry Burke had a nasty fright, when they received a telephone call while they were at "Srigei Tzfat", to come to the hospital because their son Ian had had an accident with his semi-trailer. Thank G-d they found out when they got there that the wounds were only external and they could take him straight home to Carmiel.*

* We have our very own super-star. Henry Ben-Yehuda is taking part in the latest video film being produced by the kibbutz movement.*

* If you are interested in Rugby - on Shabbat morning our local team is playing the U.S. Navy (not all of it)! I don't want to speculate on the outcome. *

* I hope you are taking advantage of the delicious citrus fruit standing in the containers behind the kitchen. The huge grape-fruit looking things are "Pomelits" - a cross between grapefruit and pomella - sweet and juicy. *

* The weather forecast for the week-end is "unusually cold for this time of the year" - so take care. *

* Tonight we say MAZAL TOV to Andy and Shelly Easton, who were married in Australia - at a get-together in the Moadon. *

SHABBAT SHALOM

Inge
P.T.O.

LARSON, Diane	The Summer of the Daisies
ARCHER, Jeffrey	First among Equals
WOLITZER, Meg	Sleepwalking
KRANTZ, Judith	Mistral's Daughter
WILSON, A.N.	Scandal
VARGAS LLOSA, Mario	Aunt Julia and the Scriptwriter
GARDNER, John	Icebreaker
BERMANT, Chaim	The House of Women
AUEL, Jean M.	The Valley of Horses
ROBBINS, Harold	Spellbinder
VIZINCZEH, Stephen	An Innocent Millionaire
GIBBINS, James	President Limey
SILLITOE, Alan,	The Storyteller
KING, Francis	Act of Darkness
McBAIN, Ed	Ice
MOSS, Robert, & A.de BORCHGRAVE	Monimbo
KUNDERA, Milan	The Book of Laughter & Forgetting
FEINSOD, Ethan	Awake in a Nightmare (The story of Jonestown)
COOK, David	Sunrising
NAYLOR, Gloria	The Women of Brewster Place
GREEN, Gerald	The Healers
SINGER, Isaac Bashevis	The Penitent
ROSSNER, Judith	August
TREVANIAN	The Summer of Katya
LAWRENCE, D.H.	Women in Love
MATTHEWS, Christopher	Al Jazzar
BRAINE, John	The Two of Us
CORDELL, Alexander	Land of my Fathers
FREEMAN, Cynthia	No Time for Tears
LANGLEY, Lee	From the Broken Tree
McLEAN, Alistair	Floodgate
MICHENER, James A.	Poland
PATTERSON, Harry	Dillinger
BAINBRIDGE, Beryl	Sweet William
JACOBSON, Dan	The Confessions of Josef Baisz.
STEWART, Mary	The Wicked Lady

4th December, 1984

Dear Parents,

If I am trying only now, after a delay of a couple of weeks, to give you a report about my recent week in Duisburg, Germany, you will have to forgive me, as I came back too exhausted to do any reporting. That week in my former hometown, - was literally packed with events and meetings, so that the demands on my physical and emotional strength would have exhausted even a younger person.....

Some of you might have seen the Press photos with captions in English we exhibited at the library window. You might have received a vague impression of what we experienced. We, that is - my brother and sister from Jerusalem, and my brother from Kibbutz Hazorea, and I had been invited by the City of Duisburg and the very active local branch of the German -Israeli Association to take part in the all-yearly "Silent March" which takes place on the 9th November, the day the Synagogues were burnt in 1938. This year a special event was added:

A new Street, leading along the old City-Wall and the Holocaust Memorial, which has been erected in a niche of this Wall, was to be named after my late father, who was the first and only Rabbi of the Jewish congregation of Duisburg.

In 1942 he was deported to Theresienstadt with the rest of his flock and died there a few months later.

I shall never forget this Friday, 9th November 1984. The "Silent March" leading through the Main Street of Duisburg from the Central Railway Station to the Holocaust Memorial was headed by the Fire-brigade carrying burning torches.

They were followed by young girls carrying a wide banner with the inscription:

"We remember the 9th November, 1938." We, the family, walked behind them flanked by the Lord Mayor and other City Officials. And behind us hundreds of people, amongst them many of our old friends whom we had met at the Railway Station. Flowers were placed at the foot of the Memorial, and the Lord Mayor and his colleagues spoke in the name of the citizens of Duisburg.

My brothers recited the Kadish, and then I, as the eldest one, was asked to unveil the Street plate bearing our father's name. This, to me, was the most important and most emotional moment of this day.

From there, we all walked together with our friends to Duisburg's biggest Hotel where a reception was held. Talking to different groups of friends, while light refreshments were served, gave us a chance to relax. A moving little incident - one of the City representatives who addressed this gathering, remarked that, as darkness had fallen, the Jewish Shabbat had already begun, so he wished the family from Israel "Shabbat Shalom".

exhibited at the library window. You might have received a vague impression of what we experienced. We, that is - my brother and sister from Jerusalem, and my brother from Kibbutz Hazorea, and I had been invited by the City of Duisburg and the very active local branch of the German -Israeli Association to take part in the all-yearly "Silent March" which takes place on the 9th November, the day the Synagogues were burnt in 1938. This year a special event was added:

A new Street, leading along the old City-Wall and the Holocaust Memorial, which has been erected in a niche of this Wall, was to be named after my late father, who was the first and only Rabbi of the Jewish congregation of Duisburg.

In 1942 he was deported to Theresienstadt with the rest of his flock and died there a few months later.

I shall never forget this Friday, 9th November 1984. The "Silent March" leading through the Main Street of Duisburg from the Central Railway Station to the Holocaust Memorial was headed by the Fire-brigade carrying burning torches. They were followed by young girls carrying a wide banner with the inscription:

"We remember the 9th November, 1938." We, the family, walked behind them flanked by the Lord Mayor and other City Officials. And behind us hundreds of people, amongst them many of our old friends whom we had met at the Railway Station. Flowers were placed at the foot of the Memorial, and the Lord Mayor and his colleagues spoke in the name of the citizens of Duisburg.

My brothers recited the Kadish, and then I, as the eldest one, was asked to unveil the Street plate bearing our father's name. This, to me, was the most important and most emotional moment of this day.

From there, we all walked together with our friends to Duisburg's biggest Hotel where a reception was held. Talking to different groups of friends, while light refreshments were served, gave us a chance to relax. A moving little incident - one of the City representatives who addressed this gathering, remarked that, as darkness had fallen, the Jewish Shabbat had already begun, so he wished the family from Israel "Shabbat Shalom".

At a later hour we all moved to a nearby Museum with a beautiful auditorium, where a festive Memorial-Hour dedicated to our late father, took place.

The main speaker was my brother from Hazorea who drew a picture of my father's life and work. He was introduced by a Protestant Minister, and was followed by a Catholic Priest who had been my brother's classmate and, preparing himself for his vocation, had learned Hebrew and passed his exam under my father's tuition. Today he is a high official at the famous Cologne Cathedral.

And still/-

And still the day had not come to an end. At a rather late hour we went back to the Hotel where we had been invited to supper with the Lord Mayor, joined by a few selected friends. A dignified ending of an unforgettable day in our lives.

And what, you will ask me, happened during the rest of the week? Well, one evening we were invited to a concert of Jewish music, with Jewish artists from Israel and America. This seemed to us like a fairy-tale you do not believe in, Jewish music in a place, where, to my knowledge, no Jews are living. It was a very moving experience.

One morning we were taken to the main Protestant Church, where there is a beautiful stained glass window, created by an Israeli artist, commemorating the destroyed Jewish Congregation and their burned Synagogue.

We visited the City library which had been rebuilt after the war and found in a special department of anti-Nazi and Holocaust Literature, a proof for the general change of attitude.

My sister and I visited, on invitation, our old school, which is now housed in a new modern building, while my brothers went to see their old grammar school. My younger brother was asked to tell one of the older classes something about life in a Kibbutz.

One of the most nostalgic things we undertook together, was a walk through the well-remembered beautiful autumn forest, which stretches between Duisburg and the neighbouring town of Muelheim.

And of course, there were meetings with our old friends, sometimes the four of us together, or each of us with his own personal friends. Friends from our schooltime, colleagues of Emil's from the time he was a teacher at the Jewish School in Duisburg, and the most faithful of the faithfuls, our old househelps, one in my father's house, one who helped me when I had my first child.

And so the week came to an end. On the morning of the the 14th November we were taken to the airport for our flight home, just as we had been met by friends a week ago, when we arrived.

Tired and exhausted as we were, we still came to the very same conclusion:..... It was worth every second of it, this journey of ours back to the past, because we found a presence of warm real friendship, goodwill and understanding, and a hope for the future .

CHAVA